

Sygn. akt I C 2426/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: Anna Lasota

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa M. D.,

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 5.657,15 zł (pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem złotych 15/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.165,15 zł (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych 15/100) od dnia 20 czerwca 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 492 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote) od dnia 16 września 2016r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 2.192,24 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote 24/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie tytułem tymczasowo poniesionych wydatków:

a) od powoda M. D. kwotę 27,23 zł (dwadzieścia siedem złotych 23/100);

b) od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 138,69 zł (sto trzydzieści osiem złotych 69/100).

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt: I C 2426/16

UZASADNIENIE

Powód M. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 6767,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6275,89 zł od dnia 20 czerwca 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 492 zł od dnia 24 czerwca 2016r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do poszkodowanego pojazdu marki V. (...) o numerze rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 20 maja 2016r. Sprawca

szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel, na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji, wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 1611,89 zł. Zdaniem powoda wypłacona szkoda uniemożliwia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód nie zgodził się z decyzją pozwanego, dlatego też zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji szkody. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 492 zł. Powód następnie wskazał, iż pismem z dnia 13 czerwca 2016r. wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w wysokości 6275,89 zł, jednakże pozwany nie spełnił żądania. Pismo to pozwany odebrał w dniu 16 czerwca 2016r. zatem od dnia 24 czerwca 2016r. pozostaje w zwłoce (k. 2-4).

Pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał okoliczność wypłaty odszkodowania w kwocie 1611,89 zł. Jednocześnie wskazał, że wypłacona kwota umożliwia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany wyjaśnił, iż odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu obejmować może jedynie koszty ekonomiczne i technicznie uzasadnione. Pojazd powoda w dniu zdarzenia miał 11 lat, co zdaniem powoda musiało się wiązać ze znacznym zużyciem zamontowanych w nim części oraz karoserii. Uzasadniony koszt naprawy winien zatem obejmować wyłącznie koszty naprawy obowiązujące na terenie szkody w nieautoryzowanych warsztatach naprawy pojazdów oraz koszty zamienników części oryginalnych. W niniejszej sprawie – zważywszy na wiek pojazdu - nie zachodzą bowiem przesłanki przemawiające za słusnością użycia części oryginalnych. W przypadku natomiast ustalenia, iż pojazd powoda został już naprawiony, wysokość odszkodowania należałoby ustalić w oparciu o rzeczywisty koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 20 maja 2016r. (k. 27-30).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 maja 2016r. doszło do kolizji komunikacyjnej, w wyniku której uszkodzony został należący do powoda M. D. pojazd marki V. (...) o numerze rej. (...), rok produkcji 2005. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego - (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

(bezsporne).

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady i w konsekwencji przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 1611,89 zł.

(okoliczność bezsporne, por. kosztorys k. 8 - 11, wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 19 - 20, pismo k. 22, potwierdzenie wypłaty k. 23).

Powód zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 492 zł.

(dowód: opinia k. 12 – 13, kalkulacja k. 14 – 16, faktura k. 18).

W związku ze zdarzeniem z dnia 20 maja 2016r. wymianie w pojeździe powoda marki V. (...) o numerze rej. (...) podlegały zderzak przedni, krata wlotu powietrza przednia prawa, listwa ochronna prawa zderzaka, dysza spryskiwacza reflektora prawego, podnośnik prawy układu oczyszczania, spojler zderzaka przedniego, przykrywka dyszy prawej, reflektor prawy i wspornik zamka. Do naprawy zakwalifikowano zaś formowanie przodu, kondensator klimatyzacji oraz chłodnicę. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu, z uwzględnieniem stawki roboczogodziny na poziomie średnim w regionie (115 zł netto), właściwym dla niezależnych warsztatów (spoza sieci (...)) i z zastosowaniem również dostępnych części alternatywnych o potwierdzonej jakości, odpowiadającej częściom oryginalnym wyniósłby 6777,04 zł brutto.

(dowód: zeznania powoda k. 60, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej J. B. – k. 64 - 70).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej jego części. Oddaleniu podlegało jedynie żądanie w zakresie odsetek ustawowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego.

Pozwany wniósł zarzuty do wydanej przez biegłego opinii podnosząc, iż w sporządzonej opinii biegły wskazał na kilka możliwości wyliczenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, biorąc pod uwagę różną wysokość stawek za roboczogodzinę blacharsko – mechaniczną i lakierniczą oraz rodzaj użytych części. Pomimo tego do opinii biegły załączył tylko kalkulacje opiewającą na kwotę 7228,27 zł brutto (z uwzględnieniem części oryginalnych pochodzących od producenta i stawek 115 zł/rbg) oraz na kwotę 6777,04 zł brutto (z uwzględnieniem w miarę możliwości części równoważnych z oryginalnymi). Pozwany zakwestionował stanowisko biegłego, że naprawa w wariacie drugim przywróci pojazd do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego zasadne jest uwzględnienie w kalkulacji – obok części zamiennych równoważnych z oryginalnymi – także zamienników porównywalnej jakości (typ P, PJ, PT).

Sąd oddalił jednak zarzuty pozwanego oraz jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, stwierdzając brak jakichkolwiek podstaw do ich uwzględnienia. Podkreślić bowiem należy, iż sam fakt niezadowolenia jednej ze stron z treści sporządzonej w toku sprawy opinii biegłego, tudzież podtrzymywania zarzutów pod adresem tej opinii, nie obliguje w żadnym razie sądu do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 września 2010 r., VI ACa 36/10, LEX nr 785497). Zdaniem Sądu biegły szczegółowo i w dostateczny sposób uzasadnił swoje wnioski w opinii zasadniczej, w sposób zrozumiały i jasny wyjaśniając na jakich okolicznościach i wyliczeniach się opierał.

Na wstępie wskazać należy, iż w niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za likwidację szkody. Podnosił jedynie nieadekwatność żądania do powstałej szkody.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i art. 822 par 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się zgodnie z zasadami określonymi w art. 361 par 2 kc i art. 363 par 1 kc – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawienia szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06. (...), V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003r., IV CKN 387/01).

W realiach przedmiotowej sprawy, przy rozpatrywaniu kwestii uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda, do zrekompensowania których winien zostać zobowiązany pozwany, nie bez znaczenia pozostaje stopień jego wyeksploatowania. Uznając za trafne spostrzeżenia biegłego Sąd zważył bowiem, iż w chwili zdarzenia, które wywołało szkodę, pojazd ten miał już 11 lat. Jako że okres ten należy uznać za znaczny w odniesieniu do eksploatacji pojazdu, Sąd przyznał słuszność argumentacji biegłego, iż zaistniały wszelkie podstawy do minimalizacji kosztów naprawy tego pojazdu z użyciem wyłącznie nowych, oryginalnych części, pochodzących z sieci dystrybucji producenta. Jednocześnie Sąd uznał za trafne stwierdzenie zawarte przez biegłego w sporządzonej przez niego opinii, iż pod uwagę winny być

jednak brane wyłącznie części, które w pełni odpowiadają jakością częściom oryginalnym. Umożliwiłoby to bowiem powodowi zmniejszenie wystąpienia ryzyka użycia części o niskiej jakości, choć atrakcyjniejszych pod względem żądanej za nie należności. Kierując się jedynie kryterium najniższej ceny zamienników nie sposób bowiem uwzględnić jednocześnie kryterium jakościowego. Stąd uzasadnionym jawi się dopuszczenie przez biegłego, w przygotowanym przez niego kosztorysie, wyłącznie części sygnowanych znakiem O – jako oryginalnych, możliwych do zakupu poza siecią (...) oraz (...) – jako części o jakości odpowiadającej częściom oryginalnym, jednakże nieposiadających znaku logo producenta pojazdu. Wbrew stanowisku pozwanego brak jest podstaw do uznania za trafne zastosowania zamienników porównywalnej jakości typu P, PJ, PT, jak też części z rynku wtórnego, jako że ich użycie nie gwarantuje w pełni przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Jednocześnie ustalenie kosztów naprawy pojazdu winno odbyć się zdaniem Sądu z uwzględnieniem stawki robocizny na poziomie średnim w regionie, tj. na poziomie 115 zł netto/rbg. Stawka ta jest bowiem właściwa dla niezależnych warsztatów spoza sieci (...). Jednocześnie niezrozumiałym jest zdaniem Sądu przyjęcie przez pozwanego w kosztorysie sporządzonym w toku postępowania likwidacyjnego stawki na poziomie 49 zł netto/rbg, albowiem stawka ta znacznie odbiega od panujących realiów w branży usługowej.

W świetle powyższych rozważań za całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed zdarzenia zdaniem Sądu uznać należy kwotę 6777,04 zł.

Ponieważ powód w toku postępowania likwidacyjnego otrzymał kwotę 1611,89 zł, do zapłaty przez pozwanego pozostaje kwota 5165,15 zł.

Dodatkowo, biorąc pod uwagę fakt, iż poszkodowany nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego odszkodowania oraz z uwagi na odmowę pozwanego weryfikacji należnego odszkodowania do kwoty żądanej przez powoda, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez powoda do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (492 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Ostatecznie zatem na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 5657,15 zł, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 817 par 1 kc w zw. Z art. 481 par 1 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych od zasądzonych na rzecz powoda kwot należało zasądzić odsetki ustawowe. Zważyć przy tym należy, iż od kwoty 5165,15 zł odsetki ustawowe zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 20 czerwca 2016r. do dnia zapłaty, albowiem data zgłoszenia szkody i upływ terminu 30 dniowego nie został zakwestionowany przez pozwanego. Odnośnie zaś żądania w zakresie odsetek ustawowych od kwoty odpowiadającej kosztom prywatnej kalkulacji (492 zł) wskazać należy, iż choć powód domagał się ich zasądzenia od dnia 24 czerwca 2016r. – jako daty następującej po bezskutecznym upływie terminu 7 dni od dnia doręczenia pozwanemu wezwania do uiszczenia na rzecz powoda należności – Sąd nie stwierdził podstaw, aby to żądanie uwzględnić. Sąd zważył bowiem, iż choć powód załączył do akt potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty z dnia 13 czerwca 2016r., to w żaden sposób nie wynika z niego data odbioru przez pozwanego tegoż pisma. Stąd też zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 492 zł od dnia doręczenia

pozwanemu odpisu pozwu, tj. od dnia 16 września 2016r., albowiem z tą datą pozwany z całą pewnością pozyskał wiedzę w zakresie pełnego wymiaru skierowanego przeciwko niemu żądania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc zdanie pierwsze stosunkowo je rozdzielając. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej kwocie 3156 zł składają się: 339 zł – opłata od pozwu, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 400 zł – zaliczka na wynagrodzenie biegłego oraz 2400 zł - koszty zastępstwa procesowego. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2717 zł, tj. 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 300 zł z tytułu zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Powód wygrał proces w 83,59 %, przegrał zaś w 16,41 %. Wskazane wartości procentowe odpowiadają odpowiednio wysokości 2638,10 zł kosztów poniesionych przez powoda oraz 445,86 zł kosztów procesu poniesionych przez pozwanego. Ostatecznie na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego różnicę wskazanych kwot, tj. 2192,24 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc zdanie pierwsze w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 27,23 zł, zaś od pozwanego kwotę 138,69 zł. Wskazane powyżej kwoty odpowiadają bowiem procentowej przegranej każdej ze stron, w odniesieniu do sumy wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. kwoty 165,92 zł.

/-/ SSR Piotr Żywicki